

skal det offentlige træde til, og det er jo rigtigt, og der er jo den humane Bestemmelse her, at saadant Tilskud ikke betragtes som Fattighjælp. Men selv om dette er Tilfældet, lærer Erfaringen, hvorledes Menneskene krympe sig ved at gaa til det offentlige og forlange Hjælp til saadanne Foranstaltninger, og Følgen vil i mange Tilfælde blive, at de, der ikke se sig i Stand til at udrede det store Beløb, som der vil blive Tale om for de paagældende, hvis Statens Tilskud bliver, som det her er foreslaaet, ville blive ved at vente, indtil de mulig have ventet for længe. Jeg vil derfor haabe, at Statens Tilskud maa blive sat op. Jeg mener, Staten har en Pligt paa dette Omraade. Og det er sagt mangfoldige Gange. Jeg mindes, at paa Valgtribunerne ere vi hver Gang blevne interPELLerede angaaende vor Stilling til Tuberkulosesagen. Som det er sagt i Dag, er der her Tale om et Samfunds-
 onde, og det er Samfundets Pligt at bekæmpe det. Samfundet repræsenteres her af Staten, og det er altsaa Statens Pligt at bekæmpe det. Jeg vil derfor haabe, at Statens øverste Ledelse, som i dette Tilfælde bliver Justitsministeren, ikke vil se for smaat paa Sagen, selv om den skulde koste nogle flere Kroner, end han ønsker.

Selve Paragrafferne skal jeg ikke gaa nærmere ind paa, jeg er i det hele tilfreds med dem. Jeg er glad ved, at der ikke bliver taget for haardt med Tvangsindlæggelse paa dem, der ere angrebne af Sygdommen. For er der noget Sted, hvor man maa gaa lempelig frem, er det virkelig netop her. Og der tages jo mange Gange paa andre Omraader haardt nok, f. Eks. ved Epidemiloven, idet den med Jernhaardhed forlanger, at denne og hin skal føres fra sit Hjem til et Sygehus. Men det kan vel ikke være anderledes overfor de almindelige smitsomme Sygdomme. Her ser jeg godt, at i § 6 i Lovforslag Nr. 9 er der truffet Bestemmelser, hvorefter det kan lade sig gøre at tage Patienter fra Hjemmet og indlægge dem paa et Sygehus, men saa vidt jeg forstaar Paragraffen, skal der være nogen personlig Skyld fra de paagældendes Side, før dette sker. Jeg kan ikke læse Paragraffen bedre end saaledes, at selv om det er fattige Hjem, naar der træffes de Foranstaltninger, som kunne træffes i saadanne Hjem, ville de paagældende faa Lov til at blive hos deres kære, dersom deselv ønske det, og det anser jeg for en human Bestemmelse. For vel er denne Sygdom smitsom, men jeg tror dog ikke, den er

saa smitsom, at det er nødvendigt at trænge ind i Familieforholdet og tvinge de paagældende til at forlade Hjemmet, naar de ikke selv ønske det.

Hermed skal jeg som alle andre Talere anbefale Lovforslagene og haabe, at de i denne Samling maa naa gennem Rigsdagens to Afdelinger og blive ophøjede til Lov, nelst i noget forbedret Skikkelse, navnlig hvad det finansielle angaar. Jeg tror, det af hele Befolkningen vil blive hilst med udelst Glæde, og at det finansielt vil bringe Staten Fordel i Stedet for Tab, og naar dette er Tilfældet, skulle vi ikke gerne vige tilbage for at træffe saadanne Foranstaltninger, som skulle være trufne for længe siden, men som det dog er bedre at træffe nu end vedblivende lade ligge. Bedre sent end aldrig!

P. Madsen: Hvad der er sagt om de foreliggende Lovforslags store Betydning, saavel som den Tak, der er udtalt for deres Forelæggelse, kan jeg fuldt ud tiltræde og skal derfor ikke komme ind paa en Gentagelse deraf. Jeg har kun faa Bemærkninger at gøre. Det ærede Medlem for Æbeltoft (Neergaard) udtalte om Ansættelsen af en Tuberkuloseinspektør, at det maaske var rigtigt foreløbig at nøjes med det Tilsyn, der er fastsat i § 1 i Lovforslag Nr. 9, og saa kunde man senere overveje, om der var Grund til at ansætte en Tuberkuloseinspektør. Jeg er noget bange for, at det da maaske vil vise sig at være for sent. Det staar nemlig saaledes for mig, at hvis denne Sag skal kunne føres ud i Livet paa rette Maade, vil det være af overordentlig stor Betydning, at de, der faa dermed at gøre, have den rette Forstaaelse af Sagen, det fornødne Overblik og det praktiske Greb, som skal til, for at en saadan Sag kan føres ud i Livet paa den rette Maade. Det forekommer mig derfor, at det netop i den første Tid ganske sikkert vil vise sig, at der er særlig Brug for en dygtig Mand som Inspektør. Jeg tvivler heller ikke paa, at ligesom der ved andre store Foretagender i vort Land er Brug for en dygtig Mand som Inspektør, vil der ogsaa her vise sig at være Brug for en saadan Mand ikke blot senere, men ganske sikkert navnlig i Begyndelsen. Der vil da være saa mange Ting, der skulle klares, saa mange Spørgsmaal, der komme frem til Besvarelse, og som det gælder om at faa fornuftigt og klart besvarede. Det vil derfor neppe gaa an at sige, at foreløbig kunne vi vente, saa kunne vi senere ansætte ham. Han